

ENGLANNISSA

Englannin liberaalit ovat olleet vallassa kuusi ja puoli vuotta. Työväenliike Englannissa kasvaa yhä voimakkaammin. Lakot käyvät joukkoluontoisiksi, ja sitä paitsi ne herkeävät olemasta puhtaasti taloudellisia, muuttuvat poliittisiksi lakoiksi.

Robert Smillie, äskettäin niin suurta joukkotaistelun voimaa osoittaneiden skotlantilaisten hiilityöläisten johtaja, sanoo, että hiilityöläisten seuraavassa suurtaistelussa heidän vaatimuksenaan tulee olemaan hiilikaivosten luovutus valtion omaisuudeksi. Ja tämä seuraava suurtaistelu lähe-
nee väistämättömästi, sillä kaikki hiilityöläiset Englannissa käsittävät mainiosti, että paljonpuhuttu laki minimipalkasta ei voi muuttaa heidän asemaansa tuntuvasti parempaan päin.

Ja niinpä Englannin liberaalit kadottaessaan maaperän jalkojensa alta keksivät uuden taisteluhuudon herättääkseen valitsijajoukoissa jälleen joksikin aikaa luottamusta liberaaleihin. Ellet petä — et myy, se on kapitalismin tunnuslause kaupankäynnissä. Ellet petä — et saa valtakirjoja parlamenttiin, se on kapitalistisen politiikan tunnuslause vapaissa maissa.

„Muodikkaana” tunnuksena, jonka liberaalit ovat siinä tarkoituksessa keksineet, on „maareformin” vaatiminen. Mitä liberaalit ja heidän spesialistinsa joukkojen puijauksen alalla, Lloyd George, sillä nimenomaan tarkoittavat, on epäselvää. Kaiketi on kysymys maaveron suurentamisesta eikä mistään muusta. Uusien miljoonien keräämistä sotaseikkailuja ja laivastoa varten — kas sitä itse asiassa peitellään suurisanaisilla korulauseilla „maan palauttamisesta kansalle” y.m.

Englannissa harjoitetaan maanviljelystä täysin kapitalistisesti: farmarikapitalistit vuokraavat maata keskikokoisina palstoina landlordeilta (maanomistajilta) ja viljelevät maata palkkatyöläisten avulla.

Asian ollessa tällä kannalla ei mikään „maareformi” voi muuttaa maataloustyöläisten asemaa mitenkään. Tilanherrain maiden lunastus saattaisi Englannissa muodostua jopa uudeksi proletariaatin ryöväämiseksi, sillä säilyttäessään itsellään vallan valtiossa tilanherrat ja kapitalistit myisivät maansa nykyhinnasta. Ja sen maksaisi veronmaksaja, t.s. taaskin työläinen.

Liberaalien nostama melu maakysymyksen ympärillä on ollut eräässä suhteessa hyödyksi: se on herättänyt mielenkiintoa maataloustyöläisten järjestymiseen.

Kun Englannin maataloustyöläiset heräävät ja yhdistyvät liittoihin, niin silloin liberaalit eivät selviydy veijarimaisilla „reformilupailuilla” tahi lupailemalla osuuspalstoja maataloustyöläisille ja päiväläisille.

Erään englantilaisen työväenlehden toimitustyöntekijä kävi hiljattain Joseph Archin, vanhan maataloustyöläisten johtajan luona, joka on uurastanut paljon herättääkseen heidät tietoiseen elämään. Se ei onnistunut yhtäkkiä — Archin tunnuslausekin oli naiivi: „kolme eekkeriä (eekkeri on hiukan enemmän kuin $\frac{1}{3}$ desjatiinaa) maata ja lehmä” jokaiselle maataloustyöläiselle, — hänen perustamansa liitto tuhoutui, — mutta hänen aatteensa ei ole hävinnyt, ja Englannin maataloustyöläisten järjestäminen asettuu taas-kin päiväjärjestykseen.

Arch on nyt 83-vuotias. Hän asuu samassa kylässä ja samassa talossa, missä on syntynytkin. Keskustellessaan haastattelijansa kanssa hän sanoi, että maataloustyöläisten liiton onnistui korottaa palkkoja 15, 16 ja 17 shillingiin viikossa (shilling on noin 48 kop.). Mutta nyt ovat Englannin maataloustyöläisten palkat jälleen laskeneet — Nordfolkissa, siellä, missä Arch asuu, 12—13 shillingiin viikossa.